

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

ΑΙΤΗΣΗ ΑΡ. 91/2002.

ΕΝΩΠΙΟΝ: Π. ΚΑΛΛΗ, Δ.

Αναφορικά με το άρθρο 155.4 του Συντάγματος της Κυπριακής
Δημοκρατίας και το Άρθρο 3 του περί Απονομής της Δικαιοσύνης
(Ποικίλοι Διατάξεις) Νόμου

και

Αναφορικά με Αίτηση της εταιρείας Mednet Hellas SA από την
Ελλάδα για άδεια για καταχώριση αίτησης για ένταλμα Certiorari

και

Αναφορικά με την απόφαση της Επιτροπής για την προστασία
του ανταγωνισμού που εξεδόθη την 2α Σεπτεμβρίου, 2002

(Αρ. Αποφ. 10/2002).

4 Οκτωβρίου, 2002.

Για την αιτήτρια: Χρ. Μισίδης.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού (η Επιτροπή) έχει συσταθεί
δυνάμει του άρθρου 8 του περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου του 1989 (Ν
207/89 όπως έχει τροποποιηθεί) (ο Νόμος). Στην αρμοδιότητα της ανήκει, ανάμεσα
σ' άλλα, η διερεύνηση παραβάσεων των άρθρων 4 και 6 του Νόμου τα οποία έχουν
ως εξής:

«4.-(1) Απαγορεύονται όλες οι συμπράξεις επιχειρήσεων που έχουν σαν
αντικείμενο ή αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του
ανταγωνισμού, ιδιαίτερα δε οι συνιστάμενες-

- (α) στον άμεσο ή έμμεσο καθορισμό των τιμών αγοράς ή πώλησης ή
άλλων όρων συναλλαγής

- (β) στον περιορισμό ή τον έλεγχο της παραγωγής, της διάθεσης, της τεχνολογικής ανάπτυξης ή των επενδύσεων·
 - (γ) στη γεωγραφική ή άλλη κατανομή των αγορών ή των πηγών προμήθειας·
 - (δ) στην εφαρμογή ανόμοιων όρων για ισοδύναμες συναλλαγές με συνέπεια ορισμένες επιχειρήσεις να τίθενται σε μειονεκτική στον ανταγωνισμό θέση·
 - (ε) στην εξάρτηση της σύναψης συμβάσεων από την αποδοχή από μέρους των αντισυμβαλλόμενων πρόσθετων υποχρεώσεων, οι οποίες, κατά τη φύση τους ή σύμφωνα με τις κρατούσες εμπορικές συνήθειες, δε συνδέονται με το αντικείμενο των συμβάσεων αυτών.
- (2) Οι κατά το άρθρο αυτό απαγορευμένες συμπράξεις, είναι άκυρες εξ υπαρχής.

1.....

6.-(1) Απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης μιας επιχείρησης στην αγορά ενός προϊόντος.

(2) Καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης συνιστά ειδικότερα οποιαδήποτε πράξη μιας ή περισσότερων επιχειρήσεων, που κατέχει ή κατέχουν δεσπόζουσα θέση στο σύνολο ή μέρος της εγχώριας αγοράς ενός προϊόντος, αν η πράξη αυτή έχει σαν αντικείμενο ή αποτέλεσμα ή ενδεχόμενο αποτέλεσμα-

- (α) τον άμεσο ή έμμεσο καθορισμό αθέμιτων τιμών αγοράς ή πώλησης ή άλλων μη θεμιτών υπό τις περιστάσεις όρων συναλλαγής·
- (β)
- (γ)
- (δ)

1.....

(4)»

Το άρθρο 22(1) του Νόμου καθιστά την Επιτροπή αποκλειστικά αρμόδια προς διερεύνηση παραβάσεων των άρθρων 4 και 6 του Νόμου. Η ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία ρυθμίζεται από το άρθρο 14(1) του Νόμου σύμφωνα με το οποίο:

«Κατά την ενώπιον της Επιτροπής συζήτηση των κατά τον παρόντα Νόμο υποβαλλόμενων αιτήσεων για ατομική αρνητική πιστοποίηση ή ατομική εξαίρεση από τις διατάξεις του άρθρου 4 και των κατά τον παρόντα Νόμο υποβαλλόμενων καταγγελιών δύνανται να παρίστανται αυτοπροσώπως, μετά ή διά πληρεξούσιου δικηγόρου, αυτοί που υπέβαλαν την αίτηση ή την καταγγελία. Το αυτό ισχύει και προκειμένου περί των επιχειρήσεων κατά των οποίων κινήθηκε αυτεπαγγέλτως από την Επιτροπή ή ενώπιον της διαδικασίας για παραβάσεις των άρθρων 4 και 6 και περί τρίτων φυσικών ή νομικών προσώπων, που έχουν επαρκές έννομο συμφέρον στην υπό συζήτηση ενώπιον της Επιτροπής υπόθεση.»

Σύμφωνα με το άρθρο 15(1) του Νόμου «οι αποφάσεις της Επιτροπής, πλήρως αιτιολογημένες, κοινοποιούνται προς κάθε ενδιαφερόμενη επιχείρηση και δημοσιεύονται κατά τα οριζόμενα σε Διάταγμα που εκδίδεται από τον Υπουργό κατόπιν γνώμης της Επιτροπής και δημοσιεύεται στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας».

Οι αποφάσεις της Επιτροπής αποκτούν ισχύ από της κοινοποίησής τους. Πλημμελής κοινοποίηση δεν επηρεάζει το έγκυρο της απόφασης (βλ. άρθρο 15(2) του Νόμου).

Οι εξουσίες της Επιτροπής επί διαπιστώσεως παραβάσεων των άρθρων 4 και 6 του Νόμου ρυθμίζονται από το εδάφιο 3 του άρθρου 22 σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή έχει εξουσία -

«(α) να διατάξει ή να συστήσει στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων όπως μέσα σε τακτή προθεσμία τερματίσει την παράβαση και αποφύγει επανάληψη στο μέλλον ή, σε περίπτωση που η παράβαση τερματίσθηκε πριν από την έκδοση της απόφασης της Επιτροπής, να καταδικάσει με αναγνωριστική απόφαση της την παράβαση·

(β) να ορίσει ότι, σε περίπτωση συνέχισης της παράβασης, θα οφείλεται πρόστιμο μέχρι πέντε χιλιάδες λίρες για κάθε ημέρα συνέχισης της παράβασης·

(γ) να επιβάλει πρόστιμο ανερχόμενο, ανάλογα με τη βαρύτητα και τη διάρκεια της παράβασης, μέχρι το δέκα τοις εκατόν των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης ή της ένωσης επιχειρήσεων, κατά το έτος μέσα στο οποίο συντελέστηκε η παράβαση ή κατά το αμέσως προηγούμενο της παράβασης έτος·

(δ) να διατάξει τη λήψη προσωρινών μέτρων κατά τα οριζόμενα στο επόμενο άρθρο.»

Στα πλαίσια της άσκησης των αρμοδιοτήτων της δυνάμει του άρθρου 4 του Νόμου η Επιτροπή εξέτασε καταγγελία του γιατρού Ανδρέα Δημητρίου και του γιατρού Ανδρέα Προκοπίου εναντίον 12 Ασφαλιστικών Εταιρειών για σύμπραξη στον κλάδο υγείας κατά παράβαση του άρθρου 4 και για κατάχρηση δεσπτόζουσας θέσης κατά παράβαση του άρθρου 6 του Νόμου.

Με επιστολή της προς τις καταγγελλόμενες εταιρείες ημερ. 13.2.2002 η Επιτροπή τις πληροφόρησε για την καταγγελία του γιατρού Ανδρέα Δημητρίου. Τις πληροφόρησε, επίσης, ότι από την προκαταρκτική έρευνα διαπίστωσε ότι «οι συμπράξεις των καταγγελλομένων εταιρειών και η όλη πρακτική που ακολουθείται στον καθορισμό τιμών στην προσφορά ιατρικών υπηρεσιών από γιατρούς και κλινικές, εκ πρώτης όψεως οδηγεί στο συμπέρασμα πιθανής παράβασης των προνοιών του άρθρου 4(1) (α) και (δ) του Νόμου».

Η επιστολή της Επιτροπής καταλήγει ως εξής:

«Για το σκοπό αυτό η Επιτροπή όρισε συνεδρία την Τρίτη 26.2.2002 και ώρα 17:00 στα γραφεία της Επιτροπής που βρίσκονται στην οδό Θεμιστοκλή Δέρβη 46, MEDCON TOWER, 4^{ος} όροφος και καλείσθε όπως, σύμφωνα με το άρθρο 14(1) του περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου 207/89, παραστείτε στην πιο πάνω συνεδρία αυτοπροσώπως μετά ή διά πληρεξούσιου δικηγόρου.

Σε περίπτωση που δεν παραστείτε στην πιο πάνω συνεδρία, η Επιτροπή θα προχωρήσει στην εξέταση της υπόθεσης με τα στοιχεία που έχει ενώπιον της. Η δέουσα προκαταρκτική έρευνα της Υπηρεσίας επισυνάπτεται.»

Η πλευρά των καταγγελλομένων κατέθεσε γραπτώς τις απόψεις της στις 15.4.2002. Με απόφαση της ημερ. 2.9.2002 η Επιτροπή διαπίστωσε ότι με τις πράξεις και ενέργειες τους οι καταγγελλόμενοι παραβίασαν τις πρόνοιες των άρθρων 4(1) (α), 6(2) (α) και 20 του Νόμου. Στη συνέχεια αποφάσισε την επιβολή προστίμου Λ.Κ. 200.000 στις καταγγελθείσες εταιρείες. Κατά την ενασχόληση της με το θέμα της κατανομής της πιο πάνω ποινής η Επιτροπή αναφέρθηκε και στην αιτήτρια, στην παρούσα διαδικασία, εταιρεία και της επέβαλε πρόστιμο £10.000. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση της Επιτροπής:

«Την 5^η Σεπτεμβρίου, 2002 σε συνεδρία της η Επιτροπή στην παρουσία όλων των συμμετάσχοντων στη διαδικασία ομόφωνα αποφάσισε την επιβολή των πιο κάτω ποινών:

- A) Ποινή προστίμου ΛΚ200.000 συνολικά για παράβαση εκ μέρους των καταγγελλομένων των προνοιών του άρθρου 4(1) (α), του άρθρου 6(2) (α) και του άρθρου 20.

Η ποινή τούτη κατανέμεται ως εξής:

ΛΚ10.000 αφορά την εταιρεία Μένντντ Ελλάς Ανώνυμη Εμπορική Εταιρεία Υπηρεσιών η οποία παρόλο του ότι δεν δραστηριοποιείται άμεσα στον τομέα παροχής ασφαλιστικών σχεδίων υγείας, είναι ο διαχειριστής των απαιτήσεων των υπολοίπων έντεκα Ασφαλιστικών εταιρειών που συμμετέχουν στο Δίκτυο.

Η εν λόγω εταιρεία παρά του ότι της είχαν ζητηθεί από την Υπηρεσία της ΕΠΑ η υποβολή πληροφοριών αναφορικά με το μερίδιο αγοράς που ελέγχει και του κύκλου εργασιών της, ουδέποτε υπέβαλε στην Υπηρεσία της ΕΠΑ οποιαδήποτε στοιχεία αναφορικά με το ύψος των εσόδων της από τις εργασίες που διεξάγει στον τομέα διαχείρισης απαιτήσεων Ασφαλιστικών εταιρειών (κλάδος υγείας). Εν τούτοις, λαμβανομένου υπόψη του ύψους του κύκλου εργασιών των έντεκα Ασφαλιστικών εταιρειών που συμμετείχαν στο Δίκτυο στις οποίες παρέχει υπηρεσίες το οποίο ξεπερνά τις ΛΚ9.412.768 ετησίως, εκτιμάται ότι η αμοιβή και/ή τα έσοδα της εν λόγω εταιρείας δεν ήταν κατώτερα της τάξης του 2% του συνολικού κύκλου εργασιών των Ασφαλιστικών εταιρειών στις οποίες παρέχει υπηρεσίες.

Το υπόλοιπο ποσόν ΛΚ190.000 κατανέμεται στις υπόλοιπες έντεκα ασφαλιστικές εταιρείες ανάλογα με το μερίδιο αγοράς που κατέχουν, σε σχέση με το Δίκτυο και όχι στο σύνολό της αγοράς, ως κάτωθι:

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ	ΜΕΡΙΔΙΟ ΑΓΟΡΑΣ (%)	ΜΕΡΙΔΙΟ ΑΓΟΡΑΣ ΣΤΟ ΔΙΚΤΥΟ	ΥΨΟΣ ΠΟΙΝΗΣ
AMERICAN LIFE INS. CO LTD	4,68	5,50	10.450
ΑΣΠΙΣ ΠΡΟΝΟΙΑ ΑΣΦ. ΕΤ. ΛΤΔ	1,57	1,80	3.420
ATLANTIC INS. CO LTD	11,55	13,60	25.840

BUPA INSURANCE LTD	14,47	17,00	32.300
ΕΘΝΙΚΗ ΓΕΝ. ΑΣΦ. (ΚΥΠΡΟΥ) ΛΤΔ	0,26	0,30	570
EUROLIFE LTD	9,35	11,00	20.900
ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ΚΥΠΡΟΥ ΛΤΔ	1,26	1,50	2.850
INTERLIFE INS. CO LTD	3,65	4,30	8.170
ΛΑΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤ. ΛΤΔ	5,42	6,40	12.160
LIBERTY LIFE INS. LTD	10,76	12,60	23.940
UNIVERSAL LIFE INS. CO. LTD	22,15	26,00	49.400
ΣΥΝΟΛΟ	85,12	100,00	190.000

- Β) Όλες οι συμβάσεις με τις κλινικές που έχουν προκύψει λόγω της δημιουργίας του Δικτύου είναι αποτέλεσμα παράβασης του Περί της Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου (Ν 207(Ι)/89) και ως εκ τούτου είναι παράνομες.
- Γ) Η κάθε μια ασφαλιστική εταιρεία μπορεί ελεύθερα να διαπραγματευθεί την παροχή ιατρικών υπηρεσιών με την κάθε μια ξεχωριστά κλινική που θα ήθελε να διαπραγματευτεί, με βάση τον Κατάλογο Αντικειμενικών Κριτηρίων.
- Δ) Γνωστοποίηση προς το πελατολόγιο τους ότι ο κατάλογος κλινικών δεν ισχύει.»

Με την παρούσα αίτηση η αιτήτρια επιδιώκει τις πιο κάτω θεραπείες:

1. Ένταλμα Certiorari για μετάθεση ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου, προς ακύρωση, της Απόφασης.
2. Όπως η ισχύς της Απόφασης ανασταλεί μέχρι αποπεράτωσης της παρούσας διαδικασίας ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου και όπως δοθούν από το Ανώτατο Δικαστήριο όλες οι απαραίτητες συνεπακόλουθες οδηγίες.
3. Οποιαδήποτε άλλη συναφή προς το αιτούμενο ένταλμα θεραπεία.»

Οι νομικοί λόγοι της αίτησης έχουν ως εξής:

- «(1) Η απόφαση της Επιτροπής προσβάλλει τους κανόνες φυσικής δικαιοσύνης διότι η Επιτροπή ενέπλεξε την Αιτήτρια στην ενώπιον της διαδικασία και της επέβαλε πρόστιμο και/ή ποινή στην Αιτήτρια

α. Χωρίς να την πληροφορήσει ότι εκκρεμεί εναντίον της οποιαδήποτε καταγγελία, ή ότι η Επιτροπή εξετάζει αυτεπαγγέλτως οποιοδήποτε θέμα στο οποίο εμπλέκεται η Αιτήτρια

β. χωρίς να την πληροφορήσει για τα αδικήματα τα οποία της αποδίδονται

γ. Χωρίς να της παραχωρήσει την ευκαιρία να υπερασπιστεί του εαυτού της

(2) Η Επιτροπή ενήργησε κατά παράβαση ή υπέρβαση της δικαιοδοσίας της και/ή παράνομα διότι:

α. ενήργησε εναντίον εταιρείας κατά της οποίας δεν υφίστατο καταγγελία και/ή

β. ενήργησε εναντίον της αιτήτριας αυτεπαγγέλτα χωρίς να τηρήσει τις πρόνοιες των Άρθρων 14 και 22 του Νόμου

γ. ενήργησε κατά παράβαση των προνοιών του άρθρου 12 του Συντάγματος.

1. Η παρανομία είναι έκδηλη στην όψη της διαδικασίας διότι:

α. στα σχετικά έγγραφα της διαδικασίας η καταγγελία δεν αφορά την αιτήτρια

β. δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη ή καταγραφή ότι η Επιτροπή ενήργησε αυτεπαγγέλτα κατά της αιτήτριας.»

Ο κ. Μιτσίδης, εκ μέρους της αιτήτριας, υπέβαλε ότι η Επιτροπή δεν έδωσε την ευκαιρία στην αιτήτρια να ακουστεί και να εκφράσει τις απόψεις της. Αυτή η παράλειψη, σύμφωνα με τον κ. Μιτσίδη, συνιστά παραβίαση του άρθρου 12 του Συντάγματος, των άρθρων 14 και 22 του Νόμου και των Κανόνων της Φυσικής Δικαιοσύνης.

Στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας το Δικαστήριο έθεσε το εξής θέμα δικαιοδοσίας: Κατά πόσο η επίδικη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής μπορεί να τύχει αναθεώρησης με προνομιακό ένταλμα δυνάμει του άρθρου 155.4 του Συντάγματος ή κατά πόσο μπορεί να τύχει αναθεώρησης με προσφυγή δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Έθεσε υπόψη του κ. Μιτσίδη την **C.N. Hadjigavriel Stockbrokers Ltd, Αίτηση 26/2002/16.4.2002** στην οποία κρίθηκε ότι διαδικασία δυνάμει του άρθρου 67 των περί Αξιών και Χρηματιστηρίου Αξιών Κύπρου Νόμων του 1993 έως 2001 δεν είναι δικαστική αλλά διοικητική και δεν υπόκειται σε αναθεώρηση με προνομιακό ένταλμα, δυνάμει του άρθρου 155.4 του Συντάγματος αλλά σε αναθεώρηση με προσφυγή δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος.

Ο κ. Μιτσίδης υπέβαλε ότι η παρούσα υπόθεση διακρίνεται από την **C.N. Hadjigavriel Stockbrokers Ltd** (πιο πάνω) γιατί στην υπόθεση εκείνη το αρμόδιο όργανο δεν είχε υποχρέωση διατύπωσης κατηγορητηρίου ενώ στην παρούσα υπόθεση υπάρχει τέτοια υποχρέωση.

Θα εξετάσω πρώτα το θέμα της δικαιοδοσίας. Η σχετική με το θέμα θέση της νομολογίας έχει παρατεθεί στην **C.N. Hadjigavriel Stockbrokers Ltd** (πιο πάνω) από την οποία μεταφέρω το σχετικό απόσπασμα:

«Στην **Christodoulou v. President and Members of the Disciplinary Board of National Guard (1983) 1 C.L.R. 999** ο εφεσείων ήταν Αξιωματικός της Εθνικής Φρουράς. Κατηγορήθηκε ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, το οποίο είχε εγκαθιδρυθεί δυνάμει των περί Εθνικής Φρουράς Πειθαρχικών Κανονισμών 1964-1979, για διάφορες παραβάσεις του Στρατιωτικού και Ποινικού Κώδικα. Υπέβαλε αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώριση αίτησης για διάταγμα prohibition. Υποστήριξε - όπως και στην παρούσα υπόθεση - ότι λόγω της φύσεως των κατηγοριών το Πειθαρχικό Συμβούλιο θα εξέταζε ζήτημα δικαστικής φύσεως με υπαρπαγή εξουσιών. Η κρίση του Συμβουλίου επί των κατηγοριών θα συνεπαγόταν κρίση επί της ποινικής ευθύνης του εφεσείοντα δυνάμει του Στρατιωτικού και Ποινικού Κώδικα. Επομένως το Πειθαρχικό Συμβούλιο δεν είχε δικαιοδοσία να επιληφθεί της υπόθεσης γιατί δεν ήταν Ποινικό Δικαστήριο. Κρίθηκε ότι η διαδικασία ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου ήταν διοικητικού χαρακτήρα και υπέκειτο αποκλειστικά στην αναθεωρητική δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος.

Ο εφεσείων άσκησε έφεση. Το μόνο ζήτημα που είχε εξετασθεί από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου ήταν κατά πόσο η διαδικασία ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, το οποίο ήταν διοικητικό όργανο, ήταν δικαστικής φύσεως λόγω του γεγονότος ότι οι κατηγορίες είχαν διατυπωθεί δυνάμει Κώδικα που δημιουργεί ποινική ευθύνη.

Στην απόφαση της Ολομέλειας (απόφαση Πική, Δ., όπως ήταν τότε) έγινε ανάλυση των χαρακτηριστικών της δικαστικής διαδικασίας και της διοικητικής διαδικασίας. Υποδείχθηκε ότι σαν θέμα αρχής ή πρακτικής δεν απαγορεύεται η διατύπωση πειθαρχικών κατηγοριών με βάση τις διατάξεις ποινικών νόμων εφόσον ο σκοπός που σκοπεύεται να εξυπηρετηθεί είναι καθαρά πειθαρχικός και σχετίζεται με την τήρηση καθορισμένου επιπέδου συμπεριφοράς στο σχετικό κλάδο της Δημόσιας Υπηρεσίας και στην περίπτωση της Εθνικής Φρουράς στην τήρηση της πειθαρχίας στην Εθνική Φρουρά.

Η έφεση απορρίφθηκε. Κρίθηκε ότι η διαδικασία ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου είναι πειθαρχικής φύσεως αποκλειστικά σχετιζόμενη με την τήρηση της πειθαρχίας στην Εθνική Φρουρά. Σαν τέτοια είναι διοικητικού χαρακτήρα και υπόκειται αποκλειστικά σε δικαστική αναθεώρηση δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος.

Σχετική είναι και η απόφαση της Ολομέλειας στην **Frangos v. Medical Disciplinary Board and Others (1983) 1 C.L.R. 256** (απόφαση Πική, Δ., όπως ήταν τότε) καθώς και οι πρωτόδικες αποφάσεις του Τριανταφυλλίδη, Π., στις υποθέσεις **Vassiliou (πιο πάνω)**, **Economides v. Military Disciplinary Board (1979) 1 C.L.R. 177**, **In re A. P. Lanitis Ltd (1983) 1 C.L.R. 820**, **In re A. Christodoulou (1983) 1 C.L.R. 537**, **In re Frangos (1981) 1 C.L.R. 311**. Βλ. επίσης **Ramadan v. Electricity Authority of Cyprus and Another, 1 R.S.C.C. 49**, **Haros v. Republic, 4 R.S.C.C. 39**, **Mustafa v. Neophytou and Others (1963) 2 C.L.R. 503** και **Christofi and Others v. Iacovides (1986) 1 C.L.R. 236**.

Όπως και στην υπόθεση **Christodoulou** (πιο πάνω) το μόνο ζήτημα που πρέπει να εξεταστεί είναι κατά πόσο η επίδικη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής, η οποία είναι διοικητικό όργανο, είναι δικαστικής φύσεως ή διοικητικής φύσεως.

.....

Στην **Frangos** (πιο πάνω) με αναφορά στην υπόθεση **Huddart Parker & Co (Proprietary) Ltd v. Moorehead - VIII C.L.R. 357** λέχθηκε ότι δικαστική είναι η διαδικασία στην οποία το Δικαστήριο εξετάζει ζητήματα μεταξύ των πολιτών ή μεταξύ των πολιτών και του κράτους σε σχέση με τη ζωή, την ελευθερία και την ιδιοκτησία. Λέχθηκε, επίσης, με αναφορά στην **United Engineering Workers Union v. Devanayagam (1967) 2 All E.R. 367** ότι σε κάθε περίπτωση, η φύση των εξουσιών που παρέχονται στο αποφασίζον όργανο και ο τρόπος και η μέθοδος άσκησης τους πρέπει να εξετάζονται λεπτομερώς για να αποφασισθεί κατά πόσο είναι δικαστικής φύσεως. Στην **Guilfoyle v. Home Office (1981) 1 C.L.R. 943**, η οποία αναφέρεται στη **Frangos** (πιο πάνω), δόθηκε έμφαση στο καθεστώς (status) του οργάνου που εκδίδει την απόφαση. Λέχθηκε ότι αποτελεί σημαντικό δείκτη της φύσης των εξουσιών που ασκούνται. Η απόφαση στην **Frangos** καταλήγει ως εξής:

'A universally acceptable attribute of judicial power is that it cannot be delegated - **R. v. Gateshead Justices (1981) 1 All E.R. 1027 (D.C.)**. The primary purpose of judicial proceedings is to determine the rights of the parties under the law and resolve their dispute by reference thereto. In administrative proceedings the promotion of public interest in a given area is always a fundamental consideration - **R. v. Secretary of State for Environment (1976) 3 All E.R. 90 (see judgment of Lord Denning, M.R.)**.

The decision of the Court of Appeal in **R. v. Hull Prison Board of Visitors (1979) 1 All E.R. 701**, singles out one characteristic that inevitably distinguishes judicial from administrative proceedings. It is this: Judicial proceedings are concerned with the application of the general law of the land.'

Σε μετάφραση:

"Ένα καθολικά αποδεκτό γνώρισμα της δικαστικής εξουσίας είναι ότι δεν μπορεί να εκχωρηθεί - **R. v. Gateshead Justices (1981) 1 All E.R. 1027 (D.C.)**. Ο πρωταρχικός σκοπός της δικαστικής διαδικασίας είναι η κρίση επί των δικαιωμάτων των μερών δυνάμει του Νόμου και η επίλυση της διαφοράς τους με αναφορά στο Νόμο. Στη διοικητική διαδικασία η προαγωγή του δημοσίου συμφέροντος σε ένα δοσμένο πεδίο αποτελεί πάντοτε ένα σημαντικό στοιχείο - **R. v. Secretary of State for Environment (1976) 3 All E.R. 90 (βλ. απόφαση του Lord Denning, M.R.)**.

Η απόφαση του Εφετείου στην **R. v. Hull Prison Board of Visitors (1979) 1 All E.R. 701**, υποδεικνύει ένα χαρακτηριστικό το οποίο αναμφισβήτητα διακρίνει τη δικαστική από τη διοικητική διαδικασία. Είναι τούτο: Η δικαστική διαδικασία ασχολείται με την εφαρμογή της γενικής Νομοθεσίας του τόπου.'»

Στην **C.N. Hadjigavriel Stockbrokers Ltd** (πιο πάνω) κατέληξε ως εξής:

«Λαμβάνω υπόψη τη φύση των εξουσιών που παρέχονται από το Νόμο 64(1)/2001 στην Επιτροπή και τον τρόπο και μέθοδο άσκησης τους (βλ. άρ. 36, 38 και 39). Η διαδικασία δεν προβλέπει τη διατύπωση κατηγορητηρίου και προβλέπει μόνο μια κύρωση - την επιβολή διοικητικού προστίμου. Περαιτέρω λαμβάνω υπόψη το καθεστώς της Επιτροπής. Θεωρώ ότι αποτελεί Διοικητικό Όργανο. Θεωρώ περαιτέρω ότι σκοπός της επίδικης διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής δεν είναι η επίλυση της διαφοράς μεταξύ δύο πολιτών ή μεταξύ ενός πολίτη και του Κράτους. Σκοπός της είναι - όπως ρητά προβλέπεται από το άρ. 36 του Νόμου 64(1)/2001 - η συμμόρφωση με τις διατάξεις του Νόμου

64(Ι)/2001, «των δυνάμει αυτού εκδοθέντων κανονισμών ή της κείμενης νομοθεσίας που αφορά στην Κεφαλαιαγορά ...».

Το πιο πάνω άρ. 67 σίγουρα αποτελεί μέρος της νομοθεσίας που αφορά την Κεφαλαιαγορά. Σκοπός της σχετικής διαδικασίας είναι καθαρά πειθαρχικός και σχετίζεται με την τήρηση των προνοιών μιας συγκεκριμένης νομοθεσίας - της νομοθεσίας που αφορά στην Κεφαλαιαγορά. Κρίνω, επομένως, ότι η επίδικη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής δεν είναι δικαστική αλλά διοικητική. Αποκλειστικός σκοπός της είναι η επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων με τη μορφή διοικητικών μέτρων. Δεν υπόκειται κατά συνέπεια σε αναθεώρηση με προνομιακό ένταλμα δυνάμει του άρ. 155.4 του Συντάγματος. Υπόκειται σε αναθεώρηση με προσφυγή δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Για το λόγο αυτό η αίτηση απορρίπτεται λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας. Το γεγονός ότι οι επίδικες παραβάσεις συνιστούν και ποινικό αδίκημα δεν είναι ικανό να επηρεάσει το θέμα της δικαιοδοσίας (βλ. **Christodoulou**, πιο πάνω). Τέλος πρέπει να σημειωθεί ότι το θέμα της δικαιοδοσίας αφήνεται να εξετασθεί μετά τη χορήγηση της άδειας μόνο στις περιπτώσεις όπου το νομικό και πραγματικό βάθος δεν είναι επαρκώς διευκρινισμένο. Εδώ δεν είναι τέτοια η περίπτωση. Υπάρχουν ενώπιον του Δικαστηρίου όλα τα γεγονότα τα οποία είναι απαραίτητα για την επίλυση του θέματος της δικαιοδοσίας.»

Έχω λάβει υπόψη τη φύση των εξουσιών που παρέχονται στην Επιτροπή από το Νόμο και τον τρόπο και μέθοδο άσκησης τους. Έχω, επίσης, λάβει υπόψη τη φύση και το καθεστώς (status) της Επιτροπής. Κρίνω ότι αποτελεί διοικητικό όργανο. Κρίνω, επίσης, ότι η διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής δεν αποβλέπει στην επίλυση διαφοράς μεταξύ δύο πολιτών ή μεταξύ ενός πολίτη και του κράτους. Αποβλέπει μόνο στη συμμόρφωση προς τις διατάξεις των άρθρων 4 και 6 του Νόμου. Ο σκοπός της διαδικασίας η οποία οδήγησε στην εκκαλούμενη απόφαση είναι καθαρά πειθαρχικός. Η επίδικη διαδικασία αποβλέπει αποκλειστικά στην επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων. Το άρθρο 4 του Νόμου έχει σαν μοναδικό σκοπό την προστασία του ανταγωνισμού και το άρθρο 6 την αποτροπή εκμετάλλευσης της δεσπόζουσας θέσης μιας επιχείρησης στην αγορά ενός προϊόντος. Οι τομείς τους οποίους καλύπτουν τα δύο άρθρα ενδιαφέρουν άμεσα το κοινό. Επομένως σκοπός και των δύο άρθρων είναι η προαγωγή του δημοσίου συμφέροντος. Είναι λοιπόν αυτονόητο πως και η διαδικασία, η οποία στοχεύει στην επιβολή συμμόρφωσης προς τις πρόνοιες των πιο πάνω δύο άρθρων, αποβλέπει στην προαγωγή του δημοσίου συμφέροντος. Έχω, επομένως, την άποψη ότι αυτή αποτελεί διοικητική διαδικασία (βλ. **Frangos**, πιο πάνω).

Το ενδιαφέρον του κοινού στα πεπραγμένα της Επιτροπής καθιστά την τελευταία όργανο που ασκεί εκτελεστική ή διοικητική λειτουργία στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου - και όχι του ιδιωτικού - εντός της έννοιας του άρθρου 146.1 του Συντάγματος (βλ. **Republic v. M.D.M. Estate Developments Ltd (1982) 3 C.L.R. 642**). Έπεται πως οι αποφάσεις της δεν υπόκεινται σε αναθεώρηση με προνομιακό ένταλμα δυνάμει του άρθρου 155.4 του Συντάγματος. Η αναθεώρηση τους εμπίπτει αποκλειστικά εντός της δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια η αίτηση απορρίπτεται λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας.

Η αίτηση απορρίπτεται.

Π. ΚΑΛΛΗΣ,